

PERCY JACKSON

CHLAPEC – POLOBŮH – HRDINA

ZLODĚJ BLESKU

RICK RIORDAN

FRAGMENT

PERCY JACKSON ZLODĚJ BLESKU

také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz

Doporučujeme další e-knihy:

Rick Riordan – Percy Jackson – Moře nestvůr

Henry H. Neff – Tajemství gobelínu – Probuzení Astarotha

Henry H. Neff – Tajemství gobelínu – Na pokraji zkázy

Roderick Gordon, Brian Williams – Ztracený svět v Podzemí

Rick Riordan

Percy Jackson – Zloděj blesku – e-kniha

Copyright © Fragment, 2011

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ZLODĚJ BLESKU

ZLODĚJ BLESKU

NAPSAL RICK RIORDAN

FRAGMENT

*Věnováno Haleymu,
který ten příběh slyšel jako první.*

OBSAH

1. Zničehonic vypařím učitelku matematiky	9
2. Tři staré dámy pletou ponožky smrti	24
3. Grover nečekaně přijde o kalhoty	37
4. Máma mě učí bojovat s býky	53
5. Hraju pinochle s koněm	67
6. Stávám se nejvyšším vládcem koupelny	86
7. Vykouří se mi večere	105
8. Ukořistíme vlajku	120
9. Dostávám nabídku na výpravu	141
10. Zničím úplně bezvadný autobus	165
11. Navštívíme obchod se zahradními trpaslíky	185
12. Dostáváme radu od pudla	206
13. Skáču vstříc smrti	215
14. Stávám se známým uprchlíkem	230
15. Bůh nám kupuje cheeseburgery	237
16. Stopujeme zebra do Vegas	261
17. Nakupujeme vodní lůžka	285
18. Annabeth provádí výcvik	304
19. Zjišťujeme pravdu – nebo něco na ten způsob	321
20. Bojuju se svým pitomým příbuzným	342
21. Splácím účet	356
22. Věštba se plní	377

ZNIČEHONIC VYPAŘÍM UČITELKU MATEMATIKY

Pochop, já nechtěl být polobohem.

Pokud tuhle knížku čteš, protože máš podezření, že jsi taky něco takového, rádím ti: okamžitě ji zavři. Uvěř té lži, kterou ti máma nebo táta o tvém narození napovídali, a pokus se vést normální život.

Být polobohem je nebezpečné. A děsivé. Většinou to člověka dost bolestivým a odporným způsobem připraví o život.

Jestli jsi normální dítě a čteš to, protože to považuješ za výmysl, prima. Čti dál. Závidím ti, protože dokážeš věřit, že se nic z toho nikdy nestalo.

Ale pokud se na těchto stránkách poznáš – když ucítíš, jak se v tobě něco pohnulo – pak hned nech čtení. Mohl bys patřit mezi nás. A jakmile to jednou zjistíš, je jenom otázka času, než to vycítí i *oni* a přijdou si pro tebe.

Potom neříkej, že jsem tě nevaroval.

Jmenuju se Percy Jackson.

Je mi dvanáct. Ještě před několika měsíci jsem byl

žákem internátní akademie Yancy, soukromé školy pro problémové děti na severu státu New York.

Jsem problémové dítě?

Jasně. Dalo by se to tak říct.

Abych to dokázal, mohl bych začít kteroukoli chvílí svého krátkého mizerného života. Doopravdy se ale všechno pokazilo v květnu, kdy se naše šestá třída vypravila na exkurzi na Manhattan – osmadvacet psychicky narušených dětí a dva učitelé ve žlutém školním autobusu zamířili do Metropolitního muzea umění na prohlídku starověkých řeckých a římských památek.

Já vím – zní to jako pěkná otrava. Jako většina exkurzí na škole Yancy.

Ale tenhle výlet vedl pan Brunner, náš učitel latiny, a tak jsem si dělal naděje.

Pan Brunner byl chlápek středního věku na elektrickém invalidním vozíku. Měl řídnoucí vlasy a zanedbanou bradku a nosil odřené tvídové sako, které věčně smrdělo po kafi. Neřekl bys do něj, že bude tak v pohodě, ale vyprávěl nám příběhy a vtipy a nechával nás ve třídě hrát hry. A měl úžasnou sbírku římských brnění a zbraní, takže byl jediný učitel, kterému jsem při hodinách neusínal.

Doufal jsem, že ten výlet vyjde. Přinejmenším jsem věřil, že se pro jednou nenamočím do žádného maléru.

Páni, to jsem se teda spletl.

Víš, mně se na exkurzích stávají hrozné věci. Třeba na prvním stupni, když jsme se jeli podívat na bitevní pole u Saratogy, se mi přihodila ta nehoda s dělem

z války za nezávislost. Já na ten školní autobus nemířil, ale stejně mě pak vyloučili. A na předchozí škole, to jsme byli na exkurzi ve vodním světě. V zázemí bazénu se žraloky jsem tak nějak zmáčkl špatnou páčku na lávce a celá třída si nečekaně zaplavala. A předtím... No, asi už máš představu.

Tentokrát jsem si umínil, že budu sekat dobrotu.

Celou cestu do města jsem se musel otravovat s Nancy Bobofitovou, pihatou zrzkou a kleptomankou. Trefovala mého nejlepšího kámoše Grovera do týla kousky sendviče s burákovým máslem a kečupem.

Grover byl snadným cílem. Byl hubený, a když ho něco štvalo, rozbřečel se. Musel propadnout o několik tříd, protože byl jediný šesták s akné a chmýřím prvních vousů na bradě. A ještě k tomu byl mrzák. Dostal celoživotní omluvku z tělocviku, protože měl něco se svaly na nohách. Legračně chodil, jako by ho každý krok bolel, ale nenech se mýlit. Měls vidět, jak dovedl uhánět, když se v jídelně podávaly plněné tortilly.

Zkrátka, Nancy Bobofitová po něm házela ty kousky sendviče. Zachytávaly se mu v kudrnatých hnědých vlasech a ona věděla, že se jí nemůžu nijak pomstít, protože už mám podmínku. Ředitel mi pohrozil vyhazovem ze školy, pokud se během tohoto výletu stane něco špatného, nepříjemného nebo i jenom malinko zábavného.

„Já ji zabiju,“ zamumlal jsem.

Grover se mě snažil uklidnit. „To je v pohodě. Já mám burákové máslo rád.“

Uhnul před dalším kouskem Nancyina oběda.

„Tak, a dost.“ Začal jsem se zvedat, ale Grover mě stáhl zpátky na sedadlo.

„Už teď máš podmínku,“ připomněl mi. „Víš, kdo si to odnese, pokud se něco semele.“

Když na to teď vzpomínám, lituju, že jsem Nancy Bobofitovou neuzemnil hned tam. Vyhazov ze školy by bylo houby ve srovnání s malérem, do kterého jsem se namočil.

Prohlídku muzea vedl pan Brunner.

Jel vpředu na invalidním vozíku a prováděl nás rozlehlými výstavními síněmi kolem mramorových soch a skleněných vitrín plných fakt dost staré černé a oranžové keramiky.

Nešlo mi do palice, že ty kousky přežily dva, možná tři tisíce let.

Shromáždil nás kolem čtyřmetrového kamenného sloupu s velkou sfingou nahoře a začal nám vyprávět, že to byla *stéla* a označovala hrob nějaké holky zhruba našeho věku. Vyprávěl nám o vytesaných ozdobách na bocích. Snažil jsem se poslouchat, co říká, protože to bylo docela zajímavé, ale všichni kolem žvanili, a když jsem jim řekl, že mají držet hubu, vysloužil jsem si zlostný pohled od paní Doddsové, našeho dalšího učitelského doprovodu.

Paní Doddsová byla učitelka matematiky z Georgie. Věčně nosila černou koženou bundu, i když jí už bylo padesát. Vypadala dost drsně, zřejmě by neměla

problém najet ti na harleyi přímo do skříňky v šatně. Přišla na Yancy v pololetí, když se naše předchozí matikářka nervově zhroutila.

Paní Doddsová od prvního dne milovala Nancy Bobofitovou a mě považovala za ďáblovu spratka. Když na mě namířila zkroucený ukazovák a fakt sladce řekla: „Zlatíčko,“ bylo mi jasné, že budu zase měsíc po škole.

Jednou, když mě donutila až do půlnoci gumovat poznámky ze starých pracovních sešitů, řekl jsem Groverovi, že paní Doddsová podle mě není člověk. Změřil si mě docela vážně a řekl: „To máš úplnou pravdu.“

Pan Brunner dál mluvil o řeckém pohřebním umění.

Nakonec se Nancy Bobofitová zahihňala něčemu ohledně nahého chlapka na stéle a já se obrátil a řekl: „Držela bys laskavě *hubu*?“

Zaznělo to hlasitěji, než jsem chtěl.

Celá skupina se rozesmála. Pan Brunner přestal vyprávět.

„Pane Jacksone,“ řekl, „chtěl jste něco dodat?“

Byl jsem úplně rudý. Odpověděl jsem: „Ne, pane.“

Pan Brunner ukázal na jeden výjev na stéle. „Možná byste nám mohl říct, co ten obraz představuje?“

Díval jsem se na plastiku a ulevilo se mi, protože jsem to vážně poznal. „To je Kronos pojídající svoje děti, ne?“

„Ano,“ přisvědčil pan Brunner, ale očividně mu to nestačilo. „A udělal to proto, že...“

„No...“ Lámal jsem si hlavu, abych si vzpomněl.
„Kronos byl vládcem bohů a –“

„Bohů?“ zeptal se pan Brunner.

„Titánů,“ opravil jsem se. „A... nevěřil svým dětem, které byly bohy. Takže, hm, Kronos je snědl, že? Ale jeho žena schovala malého Dia a místo něj dala Kronovi sníst kámen. A když pak Zeus vyrostl, tak svého tátu Krona podvedl a ten jeho bratry a sestry vyzvracel –“

„Fuj!“ řekla jedna holka za mnou.

„– a pak začala ta velká bitva mezi bohy a Titány,“ pokračoval jsem, „a bohové vyhráli.“

Ze skupiny se ozvalo hihňání.

Nancy Bobofitová za mnou zamumlala kamarádce: „Jako by nám to v životě k něčemu bylo. Půjdeš žádat o práci a tam ti řeknou: ‚Vysvětlete nám, prosím, proč Kronos snědl svoje děti.‘“

„A pane Jacksone,“ pokračoval Brunner, „abych parafrázoval znamenitou otázku slečny Bobofitové, proč je to pro život důležité?“

„A máš to,“ zamumlal Grover.

„Drž hubu,“ zasyčela Nancy a obličej jí hořel ještě víc než vlasy.

Aspoň že si to odnesla i Nancy. Pan Brunner byl jediný, kdo ji dokázal přistihnout, jak plácá pitomosti. Měl uši jako radary.

Premýšlel jsem nad jeho otázkou a pokrčil jsem rameny. „To nevím, pane.“

„Aha.“ Pan Brunner se zatvářil zklamaně. „No, napůl dobře, pane Jacksone. Zeus opravdu nakrmil Kro-

na směsí hořčice a vína, což ho přimělo zvrátit dalších pět dětí. Ty coby nesmrtelní bohové samozřejmě žily a rostly naprosto nestrávené v Titánově žaludku. Bohové porazili otce, rozřezali ho na kousky jeho vlastním srpem a rozsypali ostatky po Tartaru, nejtemnější části podsvětí. A když jsme u tak veselého tématu, je čas na oběd. Paní Doddsová, vyvedla byste nás laskavě ven?“

Třída se trousila na vzduch, holky se držely za břicha a kluci se pošťuchovali jako pitomci.

Grover a já jsme se chystali vydat za nimi, když pan Brunner prohlásil: „Pane Jacksone.“

Věděl jsem, že to přijde.

Pověděl jsem Groverovi, aby šel. Pak jsem se obrátil k panu Brunnerovi. „Ano?“

Pan Brunner měl výraz, jaký člověka znervózní – pronikavé hnědé oči, jakoby tisíc let staré, které už viděly všechno na světě.

„Musíte pochopit odpověď na mou otázku,“ začal pan Brunner.

„O Titánech?“

„O skutečném životě. A jak v něm využijete svá studia.“

„Aha.“

„To, co se ode mě učíte,“ řekl, „je nanejvýš důležité. Očekávám, že s tím tak budete nakládat. Od vás chci jenom to nejlepší, Percy Jacksone.“

Začínalo mě štvát, že na mě ten chlap tak tlačí.

Chci říct, jasně že bylo docela super, když Brunner pořádal turnaje, navlékl na sebe římské brnění, za-